

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาติ ซึ่งควรจะได้รับการทำงานบำรุงส่งเสริม และอนุรักษ์ไว้ให้ยั่งยืนตลอดไป ปัจจุบันวิชาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มาก ทำให้เกิดเทคนิคใหม่ ๆ ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเน้นความสะดวกสบายและความรวดเร็ว ภาษาไทยซึ่งเป็นสื่อกลางสำคัญในการติดต่อและผูกพันต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนไทยก็ได้รับผลกระทบจากอิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าดังกล่าว ทำให้ภาษาไทยที่ใช้ปัจจุบันทั้งภาษาพูดและ ภาษาเขียน เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างน่าวิตกเป็นอย่างยิ่ง การใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในปัจจุบันส่วนหนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพชีวิตที่เจริญขึ้น ก่อให้เกิดการใช้ภาษามากขึ้น มีการ ใช้ภาษาสื่อสารกันเฉพาะกลุ่มมากขึ้นและสื่อสารมวลชนได้เข้ามามีบทบาทต่อสังคมมากขึ้น ก่อให้เกิด อิทธิพลด้านภาษามากขึ้น สภาพการณ์เช่นนี้หากไม่เร่งรีบหาทางแก้ไขและป้องกันเสียแต่เนิ่น ๆ นับวันภาษาไทยก็จะยิ่งเสื่อมลง เป็นผลเสียต่อเอกลักษณ์ และคุณค่าของภาษาไทยอย่างไม่ต้องสงสัย

จรรยาพร ธรณินทร์ (2549) ได้บรรยายเรื่อง “ความสำคัญของคนไทยกับภาษาไทย” และได้ เล่าว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงให้ความสำคัญกับภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยมีเนื้อหาบางว่า “เมื่อ 50 ปีที่ผ่านมาตรงกับวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราช ดำเนินไปเป็นประธานและทรงร่วมอภิปรายกับผู้ทรงคุณวุฒิ ในการประชุมทางวิชาการของชุมนุม ภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อ “การใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน” ทรง สรุปรว่า “เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองมาแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะ ในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ ประการแรก คือ ต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในการออกเสียง คือ ออก เสียงให้ถูกต้องและชัดเจน ประการที่ 2 คือ ต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่า วิธีใช้คำมา ประกอบประโยค นับเป็นปัญหา ที่สำคัญประการที่ 3 คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรา คิดว่าไม่ร่ำรวยพอจึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่ขึ้นมาใช้สำหรับคำใหม่ที่ตั้งขึ้นมีความจำเป็นในทาง วิชาการไม่น้อย แต่บางคำที่ง่าย ๆ ก็ควรจะมี ควรจะใช้คำเก่า ๆ ที่เรามีอยู่แล้วไม่ควรจะมาตั้งศัพท์ ใหม่ให้ยุ่งยาก” จะเห็นว่าพระองค์ได้ให้ความสำคัญในการรักษาภาษาไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ไทย และเป็นอัตลักษณ์ของคนไทยทุกคนที่จะช่วยกันรักษาภาษาไทยให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป สิ่ง ที่คนไทยทุกคนจะรักษาภาษาไทยให้คงอยู่ได้ตลอดไปนั้น จะต้องใช้ภาษาไทยในการพูด ในการเขียน และการออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

กุหลาบ มลลิกะมาส (2551) ได้กล่าวถึงสภาพการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ไว้ว่า มีคำ บัญญัติเพื่อมีใช้ให้เพียงพอกับความเป็นจริงของชีวิตและวัฒนธรรมด้านการศึกษาต่าง ๆ คำทั้งหลายที่

เกิดขึ้นเป็นภาษาทางวิชาการศึกษา วิชาการแพทย์ วิชาคหกรรม วิชาวิศวกรรม เป็นต้น วิชาการเหล่านี้มีความจำเป็นจะต้องสร้างคำขึ้น แม้แต่ภาษาพูดของชาวบ้าน ที่มีเครื่องใช้ มีสิ่งของมี วัตถุเป็นเครื่องมือเครื่องใช้มากขึ้น ก็จำเป็นจะต้องมีคำมากขึ้น เพราะฉะนั้นจึงมีการเร่งสร้างคำใหม่ใน ภาษาไทยเป็นอันมาก และมีวิธีการสื่อสาร เรียบเรียงถ้อยคำที่แตกต่างกันออกไปมากขึ้น คำที่เกิดขึ้นใหม่ ในภาษาที่มากที่สุดในประเทศไทย เป็นภาษาต่างชาติ ในอดีตมีการรับภาษาเขมร มอญ จีน และอื่น ๆ มาใช้ในภาษาไทย ต่อมาประเทศไทยติดต่อกับยุโรปและอเมริกา คำเหล่านี้จึงเข้ามามีอิทธิพลต่อ ภาษาไทย โดยเฉพาะคำในภาษาอังกฤษ เช่น รถเมล์ คอนโดมิเนียม เป็นต้น การใช้คำซึ่งมี ความหมายเดิมอย่างหนึ่งให้มีความหมายใหม่อีกอย่างหนึ่ง ในปัจจุบันการใช้คำทำให้ความหมาย เปลี่ยนไป เช่น คำว่า “อ้อม” หมายถึง อ้อมเด็ก อ้อมทารก ปัจจุบันยังหมายถึง “อ้อมไปฆ่า” ภาษาเฉพาะ กลุ่ม เช่น ภาษาของวัยรุ่น เช่น คำว่า “แอบแบ้ว” “ว้าว” เป็นต้น

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย ภาษาเป็น เครื่องมือในการดำรงชีวิตของมนุษย์ นอกจากจะใช้เป็นเครื่องมือกับบุคคลรอบข้างแล้วยังใช้เป็น เครื่องมือช่วยส่งเสริมในการทำงานอีกด้วย ดังที่ เไรโร ไพรวรรณ(2556) กล่าวว่า “ภาษามีความสำคัญ ต่อมนุษย์ในฐานะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งมนุษย์ใช้สื่อสารตั้งแต่ต้นนอนจนกระทั่ง หลับ มนุษย์จะประสบผลสำเร็จในชีวิตมากน้อยเพียงใดนั้นย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นองค์ประกอบ”

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงเอกลักษณ์ความเป็นชาติ เป็นรากฐานความมั่นคงของชาติ เป็นสิ่งที่ แสดงศักดิ์ศรี เกียรติภูมิ และความภาคภูมิใจชาติที่มีวัฒนธรรมอันดีงามสืบทอดความเป็นชาติอัน ยาวนานจึงมีศิลปะวัฒนธรรมอันมากมายที่ต้องอนุรักษ์ฟื้นฟู และสืบทอดให้คงความเป็นมรดกคู่ชาติ ประเทศไทยนั้น รัฐบาลแต่ละสมัยได้ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมไทย อย่างต่อเนื่อง ส่วนในเรื่องค่านิยมนั้นนับว่าเป็นเรื่องสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ วัฒนธรรมอย่างมาก เพราะค่านิยมจะทำหน้าที่เป็นบรรทัดฐานหรือมาตรฐานของพฤติกรรมทั้งหลาย ของประชาชนในสังคมไทยถูกแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือด้านลบ เช่น การนิยมพิธีการและการทำบุญ เกินกำลัง การนิยมความฟุ่มเฟือย การขาดระเบียบวินัย และด้านบวกหรือค่านิยมที่พึงประสงค์ เช่น การใช้ชีวิตสอดคล้องธรรมชาติ การนิยมคุณงามความดี ความมีน้ำใจ ค่านิยมลดยอมรับมาแต่ความ เสื่อมเสีย ส่วนค่านิยมบวกนั้นย่อมเป็นประโยชน์ต่อสังคมการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นเก่าไปยัง สมาชิกใหม่ของสังคม เกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการเลี้ยงดูเด็กและการขัดเกลาทางสังคม เริ่มต้นจาก พ่อ แม่ ญาติ เพื่อน และสื่อต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนทางสังคมที่ทำหน้าที่ปลูกฝังถ่ายทอดปลูกฝัง วัฒนธรรม เริ่มจากการเป็นแบบอย่างให้เด็กเลียนแบบจนเป็นความเคยชินซึมซับจนกลายเป็น คุณสมบัติอย่างหนึ่งของเด็กโดยไม่รู้ตัวสิ่งเหล่านี้จะช่วยกล่อมเกลาเด็กให้เกิดการเรียนรู้และรับ ถ่ายทอดวัฒนธรรมรวมทั้งค่านิยมที่ผิดๆไปด้วย วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดรูปแบบของสถาบันซึ่งมี ลักษณะแตกต่างกันไปในสังคม วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ พฤติกรรมของคน

ขึ้นอยู่กับสังคมนั้นๆ และวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควบคุมสังคมสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้แก่สังคม เพราะในวัฒนธรรมจะมีทั้งความศรัทธา ความเชื่อ ค่านิยม บรรทัดฐาน เป็นต้น

จากที่กล่าวมาเบื้องต้นจะเห็นได้ว่า ภาษาและวัฒนธรรมไทยเป็นทักษะที่มีความสำคัญกับผู้นาองค์กรเป็นอย่างมาก ดังที่ สุทธิชัย ปัญญาโรจน์ (2554) ได้กล่าวว่า การเป็นผู้นำที่ดีมักมีคุณสมบัติหลายอย่าง เช่น ความรอบรู้, ความอดทน, เป็นคนดี มีศีลธรรม, มีไหวพริบ ฯลฯ แต่คุณสมบัติหนึ่งที่ผู้นำพึงมีก็คือ การพูดนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นการพูดในชีวิตประจำวันและที่สำคัญการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ผู้ที่ต้องการเป็นผู้นำจึงต้องเป็นผู้ที่ต้องมีการพัฒนาและฝึกฝนการพูดและการใช้ภาษาอยู่เสมอ

การพูดของผู้นำที่ดี ผู้นำควรพูดให้มีความหลากหลาย เช่น มีคำคมในการพูด, คำพูดนั้นมีความชัดเจน, มีจิตวิทยาทางการพูด, รู้จักวิเคราะห์สถานการณ์ในการพูด, รู้จักใช้ศาสตร์และศิลปะในการพูด ฯลฯ

การเป็นผู้นาองค์กรจึงจำเป็นจะต้องมีทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างมาก ผู้นำในองค์กรหลายคนมีความรู้และความสามารถในการบริหารงานเป็นอย่างมากแต่ขาดทักษะทางด้านภาษาไทยและทักษะในการสื่อสาร เพราะคิดว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่เราใช้ตั้งแต่เกิดและสามารถสื่อสารกับคนอื่นได้อยู่แล้ว แต่ไม่ได้ตระหนักถึงการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและการสื่อสารที่ถูกกาลเทศะ

หากผู้นาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านั้นตระหนักถึงความสำคัญของการมีทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยที่ถูกต้องเหมาะสม และนำความรู้เหล่านั้น มาพัฒนาองค์กรที่ตนเองปฏิบัติงานอยู่ ก็จะทำให้การปฏิบัติงานภายในองค์กรราบรื่น ประสบผลสำเร็จ องค์กรขับเคลื่อนไปได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน

2. คำถามในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ มีประเด็นคำถามดังนี้

1. ผู้นาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการมีความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างไร
2. ผู้นาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยโดยใช้รูปแบบใด

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ

4. สมมุติฐานของการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัยคือ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้นำองค์กรส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ มีผลต่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน
2. แนวทางในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ ในการนำไปใช้ประโยชน์แตกต่างกัน

5. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ เป็นการศึกษาการวิจัยแบบผสม (Mixed Method Research) คือ เน้นการศึกษาการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร ประกอบด้วยผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ ที่ดำรงตำแหน่งฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ หรือผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ รวมทั้งสิ้น 1,045 คน กลุ่มตัวอย่างผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 212 คน ประกอบด้วย นายก รองนายก ประธาน และรองประธานสภาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน และตัวแทนผู้นำองค์กรส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 6 คน รวมทั้งสิ้น 221 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ ศึกษาหลักการ และแนวคิดเกี่ยวกับทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อนำไปเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วย ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน และระดับของภาษา

ประกอบด้วย ภาษาระดับพิธีการ ภาษาระดับทางการ ภาษาระดับกึ่งทางการ ภาษาระดับสนทนา และภาษาระดับกันเอง

3. ขอบเขตด้านเวลา การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ศึกษาเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา และวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ ในช่วงระหว่างเดือน พฤษภาคม 2557 – ธันวาคม 2558 เท่านั้น

4. ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและ วัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วย 6 อำเภอ มีหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งสิ้น 49 แห่ง ดังนี้

4.1 อำเภอเมืองสมุทรปราการ ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 7 แห่ง ได้แก่ เทศบาลนครสมุทรปราการ เทศบาลเมืองปากน้ำสมุทรปราการ เทศบาลตำบล สำโรงเหนือ เทศบาลตำบลบางปู เทศบาลตำบลแพรกษา เทศบาลตำบลด่านสำโรง และเทศบาล ตำบลบางเมือง และองค์การบริหารส่วนตำบล 5 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา องค์การบริหารส่วนตำบลบางตัวน องค์การบริหารส่วนตำบลบางโปรง องค์การบริหารส่วนตำบล เทพารักษ์ และองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษาใหม่

4.2 อำเภอบางบ่อ ประกอบด้วย เทศบาล 4 แห่ง ได้แก่: เทศบาลตำบลบางบ่อ เทศบาลตำบลคลองสวน เทศบาลตำบลคลองด่าน และเทศบาลตำบลบางพลีน้อย และองค์การบริหารส่วนตำบล 7 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง องค์การบริหารส่วนตำบลบ้าน ระกาศ องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน องค์การบริหารส่วนตำบลบางบ่อ องค์การบริหารส่วน ตำบลคลองนิมิตยาตรา องค์การบริหารส่วนตำบลคลองสวน และองค์การบริหารส่วนตำบลเป็ริง

4.3 อำเภอบางพลี ประกอบด้วย เทศบาล 1 แห่ง ได้แก่ เทศบาลตำบลบางพลี และองค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีใหญ่ องค์การบริหาร ส่วนตำบลบางแก้ว องค์การบริหารส่วนตำบลบางโฉลง องค์การบริหารส่วนตำบลบางปลา องค์การ บริหารส่วนตำบลราชาเทวะ และองค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ

4.4 อำเภอพระประแดง ประกอบด้วย เทศบาล 3 แห่ง ได้แก่ เทศบาลเมืองพระ ประแดง เทศบาลเมืองลัดหลวง และเทศบาลเมืองปู่เจ้าสมิงพราย และองค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง : องค์การบริหารส่วนตำบลทรงคนอง องค์การบริหารส่วนตำบลบางกระสอบ องค์การบริหาร ส่วนตำบลบางยอ องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง องค์การบริหารส่วนตำบลบางกะเจ้า และ องค์การบริหารส่วนตำบลบางกอบัว

4.5 อำเภอพระสมุทรเจดีย์ ประกอบด้วย เทศบาล 2 แห่ง : เทศบาลตำบลพระสมุทรเจดีย์และเทศบาลตำบลแหลมฟ้าผ่า และองค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง : องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคลองสวน องค์การบริหารส่วนตำบลในคลองบางปลากด องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมฟ้าผ่า และองค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ

4.6 อำเภอบางเสาธง ประกอบด้วย เทศบาล 1 แห่ง : เทศบาลตำบลบางเสาธง และองค์การบริหารส่วนตำบล 3 แห่ง : องค์การบริหารส่วนตำบลบางเสาธง องค์การบริหารส่วนตำบลศิระจรเข้ชั้นน้อย และองค์การบริหารส่วนตำบลศิระจรเข้ใหญ่

ที่มา : ข้อมูลพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ประจำปี 2557 สำนักส่งเสริมองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

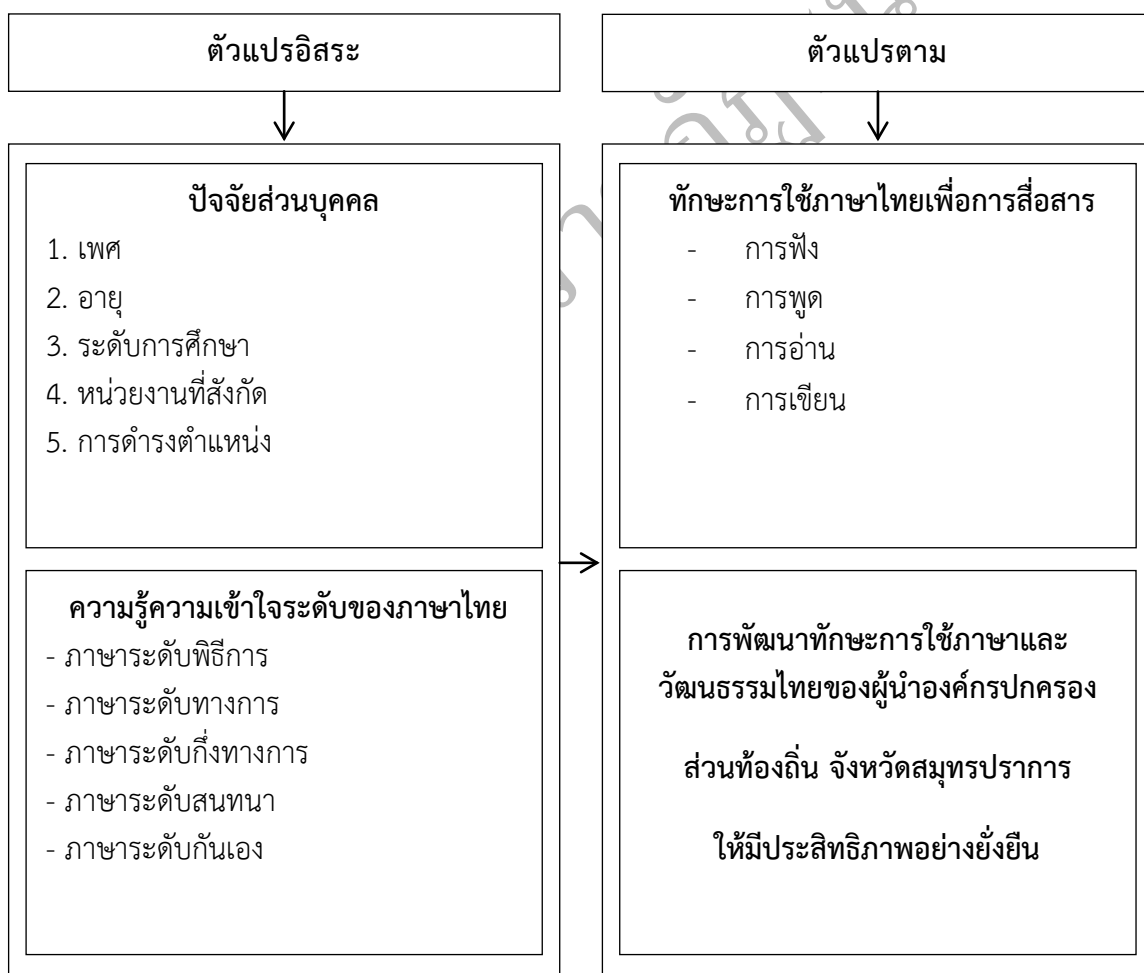
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ และการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อให้มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำแนวคิดทักษะการบริหารที่จำเป็นสำหรับผู้บริหาร ตามแนวคิดของ (Ivancevich & Matteson, 2002) และคณะ เห็นว่าทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้บริหาร (managerial skills) ควรมี 7 ประการ ได้แก่ ทักษะทางเทคนิค (technical skills) ทักษะการสื่อสาร (communication skills) ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (human relations skills) ทักษะการวิเคราะห์ (analytical skills) ทักษะการตัดสินใจ (decision-making skills) ทักษะด้านความคิด (conceptual skills) และทักษะด้านคอมพิวเตอร์ (computer skills) สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะทักษะการสื่อสาร และแนวคิดเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทย ตามแนวคิดของ สอนิต ยมาภัย ได้กล่าวถึง ระดับของภาษาไทยมี 5 ระดับ คือ 1. ภาษาระดับพิธีการ ภาษาระดับทางการ ภาษาระดับกึ่งทางการ ภาษาระดับสนทนา และภาษาระดับกันเอง มาเป็นกรอบในการวิจัยครั้งนี้ และนำแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารและทักษะการบริหาร ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ ในการดำเนินการวิจัย

การศึกษการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ มาเป็นการศึกษาที่เป็นปัจเจกบุคคล มีความจำเป็นต้องพิจารณาในส่วน of ทักษะการสื่อสาร และศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่น ในแต่ละองค์ประกอบ เพื่อนำไปศึกษาพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทย ในทักษะแต่ละด้าน ได้แก่ ทักษะด้านการพูด ด้าน การฟัง ด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน ให้มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน เพื่อนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังนี้

**กรอบแนวคิด การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทย
ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ**

6. ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในวัน เวลา สถานที่ ที่แตกต่างกันไม่มีผลกระทบต่อแบบสอบถาม
2. กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามถือเป็นตัวแทนของผู้นำองค์การปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ
3. กลุ่มตอบแบบสอบถามกระจายอยู่ภายใน 6 อำเภอ ซึ่งมีหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งสิ้น 49 แห่ง
4. ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจในแบบสอบถามเป็นอย่างดี

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้นำองค์กร หมายถึง ผู้นำองค์กรเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่อยู่ภายในและภายนอกองค์กร สามารถเลือกใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์ ได้แก่

1. ทักษะการใช้ภาษาไทย หมายถึง การเลือกใช้ระดับของภาษาไทย ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทย หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับ ขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมไทย ได้อย่างเหมาะสมกับสมสอดคล้องกับสถานการณ์
3. ทักษะในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน และตีความ ตอบโต้กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ประโยชน์ที่จะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งจะเป็แนวทางต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้นำองค์กรส่วนท้องถิ่น ดังนี้

1. ได้ทราบถึงความต้องการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ
2. ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ
3. ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้นำองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ ด้านการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทย และหน่วยงานที่สนใจสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาไปปรับใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้นำของหน่วยงานต่อไป